

taknar mig

en gammal vän
H. Runberg

Runberg jaguer mig med på att jag ej kees
från honom ofhemta kulsinnes.

Borgå den 26 febr. 1674.

Gade Lilla!

Efter att hafva på hvar länge funderat mig
att jag på ike ens fick taga ett ordentligt
affke af Lilla, än mindre i den stora resan
nå Runberg på fredag, som mig hafva riktigt
färdigt uttalat minnvarma tack för att jag
Lilla afsemtan stora vänlighet emot
mig, den gamla och glömda, kan jag nu
färdigt ike emot stå minnvarmt ett
med några rader för att säga det jag dock
ingalunda i mitt sinne var på såga tack
som det kanske låg ut. Af all den stora stäm
var jag på bortbländad, och det till ännu
igen förstås afsemtan att jag på såga
kommen och det på ett färdigt på vida utgå
hvar jag förtynt, att jag numera ike ens
rätt minnes hvar att tillgik, endast det
att jag att jag väntade att ännu den fjette
på Lilla och då hoppades på att ta hvar

jag tänkte. Jag hade holligen icke fattat att
hilles afrikt var att förut afse på, antagligen
hade Du nämnt det, men så mycket går
förbi mina dåliga öron.

Visst har jag på ett helminäns genom
en och annan, men utefter de framkommit.
Därför nu slutligen på detta sätt en
så varm och värtig tack såg till för
hille, stora vänlighet emot mig, för de vackra
endast så att för mycket smickande var,
börja, sedan som riktigt går af hjerta. När
jag så mycket mera gladd mig all denna
godhet af hille, så det jag ändå så ofta ser
att en stor mans hustru måste finna sig ännu
mera glömd än andra hustruer på en.

Om lilla råkar orinna sig min stit fördom
i sin fullhet och sammanhängande, så kan
Du väl nu knappast i den i de stora bok
stafver jag nu, min minas skäl och
måte tillkänn.

Runeby var en tid efter den stora darr,

men jagg är nå närmare till förut,
men de vidvete dagarna har varit mera
varlande, ^{om}stund har det varit temmeligen
skallt till och med.

Med gånnet till gifvenhet för hille var
det mig ett nåje afse på att bli i sin, afse
för hans egen skuld, han har redan gifvit sent
gifvit fullt anledning. Skada blott att min öf-
het numera nästan sagt om jag högg på
dickans skap afslutande.

Snart torde väl det vara ett halft sekel sedan
den första bekantskapen fött emellan hille
och mig, nu stundar väl det snart upp till nio
af de första förbindelserna på den tiden. Många
någ ha varit dock gudsframt ändå till mig
af den då så intryckande knuten, men den gles
dock mer och mer. Må det ännu vara tillåtet
att dock säga en krus deraf ett vänligt minne
jag väl ännu lifvande som de redan bortgående
och så ber jag äfven att jag vara inne
stuten i en vänlig stund hos hille, och

